

Kitab Daniel - Nomer Wolung Puluh Lima

Mbabar Lelakon Kenabian: Sambungan Ilahi saka Tenger-Tenger Wigati Sajroning Sajarah

Jeff Pippenger

2024-02-18

Satus rong puluh enem taun sawisé pambrontakan taun 1863, ing taun 1989 enem ayat pungkasan saka Daniel sewelas kabikak. Pangawruh kang kapisan kabikak ing taun iku yaiku pangenalan marang garis-garis reformasi sajroning sajarah suci, lan wahyu manawa kabèh iku padha sejajar siji lan sijiné. Banjur ing taun 1992, pepadhang saka enem ayat pungkasan iku wiwit kababar. Pamedhar umum kang kapisan tumrap kayektèn-kayektèn iki ana ing taun 1994, lan pokok bahasané yaiku garis-garis reformasi. Ing taun 1996, sawijining majalah kapacak kanthi irah-irahan *The Time of the End*, kang ngidentifikasi enem ayat pungkasan saka Daniel sewelas.

Taun 1996 punika taun nalika pekabaran punika dipunresmikakên, ingkang dados sawijining waymark ingkang sajarah kaliyan peresmian pekabaranipun William Miller ing taun 1831. Pekabaranipun Miller punika woro-woro bab kabukanipun pangadilan, lan enem ayat pungkasan saking Daniel sewelas punika woro-woro bab panutuping pangadilan. Bab ingkang dados pokok pekabaranipun Miller punika wekdal kenabian kados ingkang kababar wonten ing Kitab Suci. Dene bab ingkang dados pokok enem ayat pungkasan saking Daniel sewelas punika Roma modhèren (raja sisih lor palsu). Metodologi ingkang kababar dhateng Miller punika 14 Aturan Tafsiran Kenabianipun. Metodologi ingkang kababar ing taun 1989 punika “line upon line” saking gerakan-gerakan reformasi.

Pakaryané Miller nyakup netepaké Sabdané Allah minangka wewenang kang ngungkuli tradhisi lan adat kabiasaan kepausan sing wus lumaku ing donya sajroning sèwu rong atus sewidak taun. Mulané, piwulangé Miller kapisan diterbitaké ing taun 1831 (mangkono maresmèkaké piwulangé Miller), pas rong atus rong puluh taun sawisé rampungé Alkitab King James. Pakaryané *Future for America* yaiku ngenali peran Amérika Sarékat ing marasaké tatu pati saka kepausan ing hukum Minggu sing bakal enggal teka. Mulané, majalah *The Time of the End* diterbitaké ing taun 1996 (mangkono maresmèkaké piwulang kasebut), pas rong atus rong puluh taun sawisé wiwitané Amérika Sarékat ing taun 1776.

Pangenalan tumrap rong atus rong puluh taun sing ngiket tema saben gerakan pambaruan bebarengan karo sawijining titik rujukan sajarah durung kaakoni nganti sawatara wektu sawisé 11 September 2001, amarga mung nalika bilai katelu rawuh ing tanggal iku Gusti nuntun umaté bali marang dalan-dalan kuna miturut Yérémia bab enem, ayat nembelas lan pitulas. Ana ing kono pepadhang bab “pitung kaping” ditemokaké manèh, lan nalika pepadhang iku saya kawedhar, dadi cetha manawa rong atus rong puluh iku cacah sing nyambungaké Daniel bab wolu, ayat telulas lan patbelas. Ing ayat telulas, wahyu “chazon” ngenani sajarah kenabian ditandhani, lan ing ayat patbelas, wahyu “mareh” ngenani

“pangaton” ditandhani. Sambungan antarané loro ayat iku lah sing diparingaké Gabriel kanggo diwulangaké marang Daniel, lan Daniel nggambaraké umat Allah ing dina-dina wekasan sing tekan marang pangerten bab sambungan antarané loro wahyu mau.

Panglihatan ing ayat telulas nglambangaké “pitung mangsa” (rong ewu limang atus rong puluh taun), lan panglihatan ing ayat patbelas nglambangaké rong ewu telung atus dina (taun). “Pitung mangsa” marang karajan kidul Yehuda, kang nglambangaké Yehuda, Yerusalem lan pasucèn, diwiwiti ing taun 677 SM, lan rong ewu telung atus taun kang nandhani pamulihané Yerusalem lan pasucèn diwiwiti ing taun 457 SM.

Rong atus rong puluh taun ngiket kaloro wahyu iki dadi siji, lan cacah rong atus rong puluh iku dimangertèni minangka pralambang saka sesambungan antarane pangidak-idakan marang balaning umat lan pasucèn, déning kakuwatan-kakuwatan pambinasa saka paganisme lan papalisme, kang kaweca minangka panyebaran lan bebenduning Allah. Rong atus rong puluh taun iku ngiket wahyu babagan pakaryan satani kang ngidak-idak pasucèn bebarengan karo wahyu babagan pakaryan saleh kang mulihaké Pedaleman Suci kang padha iku. Mulané, rong atus rong puluh taun iku minangka pralambang kang makili sesambungan kang suci.

Kaya dene gerakan Millerite mungkasi ing pambrontakan taun 1863, lan banjur satus rong puluh enem taun sawisé iku gerakan malaekat katelu teka, saéngga nekanaké yèn loro gerakan iku kagandhèng déning simbolisme “pitu kaping” (satus rong puluh enem), semono uga rong atus rong puluh taun ngubungaké peneguhan pesen Kitab Suci déning Miller ing taun 1831 karo diterbitaké Alkitab King James ing taun 1611, mangkono uga kurun wektu sing padha ngubungaké Future for America karo wiwitané Amerika, nalika iku nandhani pungkasané Amerika.

Ing tanggal 22 Oktober 1844, Utusaning Prajanjian dumadakan rawuh menyang pasamuwan suci kang wus Panjenengané tangèkaké sajroning patang puluh nem taun wiwit taun 1798, pungkasaning bebenduning kawitan, nganti taun 1844, pungkasaning bebenduning pungkasan. Rawuhipun mlebet ing pasamuwan suci punika sampun dipunrumiyini déning pawutahaning Roh Suci ing gerakan Pambengoking Wengi, ingkang sampun dipun pralambangaké déning mlebeté Kristus kanthi kaurmatan menyang Yerusalem. Kalih seksi punika netepaké bilih nalika gerakan Pambengoking Wengi kapun balèni ing dinten-dinten pungkasan, Kristus badhé sampun ngadegaké pasamuwan sucining wong satus patang puluh sekawan ewu. Kalih gerakan ing pundi Pambengoking Wengi saking pasemon bab sepuluh prawan punika kaleksanan, sami saajar satunggal lan satunggalipun.

“Aku asring diparingi pituduh marang pasemon bab sepuluh prawan, kang lima wicaksana lan lima bodho. Pasemon iki wis kasembadan lan bakal kasembadan nganti tumeka ing rinci kang paling cetha, awit pasemon iki nduwèni panrapan kang mirunggan tumrap jaman iki, lan, kaya pawarta malaékat katelu, wis kasembadan lan bakal terus dadi bebener saiki nganti pungkasaning jaman.” Review and Herald, August 19, 1890.

Sajarah para Millerit (gerakané malaékat kapisan) nggambarake sawijining pepanthaning manéfestasi panguwasané Allah sing saya ngrembaka, kang diwiwiti nalika kitab Daniel kabukak meterainé ing taun 1798. Panguwasa mau saya tambah nalika malaékat ing Wahyu sapuluh tumedhak ing tanggal 11 Agustus 1840. Banjur rawuhipun kuciwa kapisan ing tanggal 19 April 1844, lan ing wekasané nuntun marang karahayon Roh Suci ing pasamuwan kémah Exeter kang kawiwitan tanggal 12 Agustus 1844 lan terus sumebar kaya ombak gedhé pasang ing saindhenging nagara nganti tekan tanggal 22 Oktober 1844.

Sajarah Future for America (gerakan malaékat katelu) nggambarake sawijining panyingkapan kakuwataning Allah sing saya mundhak, kang diwiwiti nalika kitab Daniel kasuwèkaké ing taun 1989. Kakuwatan iku saya tambah nalika malaékat saka Wahyu wolulas tumedhak ing tanggal 11 September 2001. Banjur tekane kuciwa kapisan ing tanggal 18 Juli 2020, kang pungkasane bakal nuntun marang pamuwahaning Roh Suci, sing bakal terus nyebar kaya geni alas ing saindhenging bumi nganti Mikhaèl jumeneng lan mangsa kasempatan tumrap manungsa katutup.

Ing tanggal 22 Oktober 1844, sawetara ramalan wis kaleksanan, saéngga negesaké yèn nalika undhang-undhang Minggu sing bakal enggal teka, sawetara ramalan bakal kaleksanan manèh. Salah siji saka ramalan mau yaiku panundhané wahyu, kaya sing diwakilaké ing Habakuk pasal loro. Habakuk pasal loro ngenali pengalaman loro-loroné gerakan malaékat kapisan lan katelu. Loro-loroné gerakan iku padha ngadhepi sawijining pasulayan ngenani metodologi Alkitab sing bener, sing kalakon ana ing antarané para wakil saka gerakan mau lan umat pilihan biyèn sing lagi diliwati sajroning proses pasulayan kasebut.

Pesen kang kudu dibélani déning para pangérèhing sejarah malaékat kapisan yaiku pangenalan marang kabeneran-kabeneran (permata-permatané Miller), kang ing wekasané kagambar ing loro bagan suci taun 1843 lan 1850. Ing lumakuning pasamuwan panerang mau bakal ana sawijining kuciwa kang nandhani sawijining pamisahan saka loro golongan kang saling nentang, lan sawijining sesambat marang pangabdèn kang luwih jero tumrap para kang setya.

Salajengipun Habakuk mratélakaken bédanipun antawisipun kalih golongan ingkang kalibet wonten ing prosès panyobi tumraping kayektèn-kayektèn dhasar. Prosès panyobi punika, ingkang nyakup pirembagan antawisipun kalih golongan punika ingkang dados meneng wonten tanggal 22 Oktober 1844, pungkasanipun rampung pas wonten ing papan pungkasanipun Habakuk pasal kalih.

Nanging Pangéran ana ing padalemané suci; sakèhé bumi padha menenga ana ing ngarsané Panjenengané. Habakuk 2:20.

Gusti banjur lumebet ing Pedalemané wong Millerit kancanipun kanthi dumadakan, lan nalika iku sakabehing bumi kudu meneng, awit Dina Pangruwating Dosa antitypical wus rawuh lan pangadilan tumrap wong-wong mati wus diwiwiti. Sajarah kenabian ing Habakuk bab loro rampung ing tanggal 22 Oktober 1844, lan Gusti Yesus tansah ngidentifikasi pungkasaning sawijining prakara karo wiwitaning sawijining prakara. Wiwitan saka loro

wahyu, yaiku rong ewu limang atus rong puluh taun pangidak-idaking papan suci lan bala, lan wahyu bab pamulihané papan suci lan bala, diwiwiti bebarengan, nanging kapisah rong atus rong puluh taun, lan nalika tekan pungkasané, pungkasan iku diidentifikasi ing Habakuk bab KALIH ayat RONG PULUH.

Nalika paugeran Minggu sing enggal rawuh iku ditetepaké, sawetara pratélan nabi bakal kasampurnakaké. Salah siji saka pratélan-pratélan mau yaiku panundhaning wahyu kaya sing dilambangaké ing Habakuk bab loro. Habakuk bab loro nandhakaké pengalaman saka gerakaning malaékat kapisan lan katelu. Kaloro gerakan mau padha kaadhepi déning sawijining pasulayan ngenani metodhologi Alkitab sing bener, kang kalakon ana ing antarané para wakil saka gerakan mau lan umat pilihan biyèn sing lagi kapénggiring liwati sajroning lumakuné pasulayan iku.

Pesen kang kudu dibélani déning para pangawas saka sajarahé malaékat katelu iku yaiku pangenalan marang kayektèn-kayektèn (permata-permatané Miller), kang ing pungkasané diwakili ing loro bagan suci taun 1843 lan 1850. Ing sajroning lumakuné pasulayan mau ana sawijining kuciwa kang nandhani pisahing antarané loro golongan kang silih nentang, lan ana panggilan marang pengabdian kang luwih jero tumrap para wong setya. Banjur Habakuk netepaké bedané antarané loro golongan kang melu ana ing proses pangujian kayektèn-kayektèn dhasar. Proses pangujian mau, kang diwakili déning pasulayan antarané loro golongan iku, bakal rampung kanthi kebak nalika angger-angger Minggu kang bakal enggal rawuh, pas ana ing papan kang padha karo pungkasané Habakuk bab loro.

Nanging Sang Yehuwah ana ing Pedalemané kang suci; sakehing bumi muga menenga ana ing ngarsané. Habakuk 2:20.

Pangéran bakal ndadak lumebet ing padalemané wong satus patang puluh papat ewu, lan sakwisé kuwi saindhenging bumi bakal meneng, awit Dina Pangruwating Dosa antitipikal bakal tekan marang pangadilan tumrap wong kang isih urip. Sajarah kenabian ing Habakuk pasal loro rampung ing angger-angger Minggu kang bakal enggal teka, lan Gusti Yésus tansah ngidhèntifikasi pungkasaning sawijining prakara karo wiwitaning sawijining prakara.

Pengadilan tumrap wong urip diwiwiti ing tanggal 11 September 2001, nanging pengadilan iku sawijining prosès. Prosès iku diwiwiti saka brayaté Allah, banjur tekan ing sawijining titik nalika pengadilan tumiba marang wong-wong sing ana ing sanjabané brayaté Allah. Nalika gedhong-gedhong gedhé ing Kutha New York diruntuhaké, pengadilan sing dilambangaké déning malaékat panyegelan sing lumaku ngliwati Yerusalem lan masang tandha marang wong-wong sing sesambat lan nangis marga saka sakehé pangawuraning nistha sing ditindakaké ana ing pasamuwan, lan uga pangawuraning nistha sing ditindakaké ana ing nagara, wiwit kalakon. Ing angger-angger Minggu sing bakal énggal rawuh, Kristus bakal wus ngrampungaké pakaryan ngedegaké padalemané golongan satus patang puluh papat ewu, lan para malaékat pambinasa bakal nekakaké pengadilan marang Yerusalem.

Sawisé kuwi, satus patang puluh papat ewu iku banjur kaangkat dadi panji, lan pengadilan tumrap wong urip diwiwiti kanggo pepanthan liyané, kang dilambangaké déning Edom,

Moab lan para pangarsané bani Amon ing Daniel bab sewelas, ayat patang puluh siji.

Apa manawa nimbang gerakan Millerit saka malaékat kapisan utawa gerakan kang kuwasa saka malaékat katelu, sajarah pepak saka gerakan pambaruan iku nggambarake panyingkapan kayekten kang saya mundhak, kang pucaké ana ing kacurahaning Roh Suci. Kacurahaning Roh Suci iku dadi pusat saka pamedharan-pamedharan bab dina-dina pungkasan. Mulané para prawan kang bodho ora nduwèni lenga, déné para prawan kang wicaksana nduwèni. Lenga iku udan.

Wong-wong padha ngandika, Menawa ana wong lanang ngpegat bojone, lan wong wadon iku lunga saka dheweke lan dadi kagunganing wong lanang liyané, apa wong lanang iku bakal bali maneh marang wong wadon mau? Apa tanah iku ora bakal najis banget? Nanging kowé wus laku sundal karo akèh para kekasih; nanging balia maneh marang Aku, mangkono pangandikané Pangéran. Angkaten mripatmu marang panggonan-panggonan dhuwur, lan delengen ana ing endi kowé durung tau dituroni. Ana ing pinggir dalan kowé lungguh ngentèni wong-wong mau, kaya wong Arab ana ing ara-ara samun; lan kowé wus najisi tanah iku kanthi pasundhanmu lan kanthi durakanmu. Mulané udan-udan wis katetegaké, lan ora ana udan pungkasan; lan bathukmu kaya bathuké wong sundal, kowé ora gelem isin. Apa wiwit wektu iki kowé ora bakal sesambat marang Aku, Rama kawula, Paduka punika pituduhing enjing kawula? Yeremia 3:1-4.

Ing pethikan punika (lan para nabi sedaya ugi ngandika bab dinten-dinten pungkasan), Gusti Allah nedahaken bilih umating Panjenenganipun sampun dados sundal, ngantos gadhah bathukipun wanita lacur. Sundal ing dinten-dinten pungkasan punika inggih kakuwasan kapapaan, lan bathuk punika nglambangaken sawijining kaputusan ingkang dipun tumindakaken kanthi sengaja. Umatipun Gusti Allah ing dinten-dinten pungkasan punika awon, nanging Gusti Allah taksih maringi panggilan pungkasan, senadyan piyambakipun sampun dumugi ing satunggaling tataran ing ngendi piyambakipun sampun nggayuh kaputusan ingkang sami kaliyan sundal punika. Piyambakipun sampun ngrembakakaken watak ingkang dipun pralambangaken déning turun kaping sekawan, ing ngendi piyambakipun sampun siyap nyembah srengéngé kados ingkang dipun pralambangaken wonten ing turun kaping sekawan ing Yeheskiel bab wolu.

“Wektuné wis tekan supaya pepadhang kang sejati madhangi ing satengahing pepeteng moral. Pesené malaékat katelu wis diwartakaké marang jagad, mènèhi pepènget marang manungsa supaya aja nampa tandhané kéwan galak utawa rupané ing bathuké utawa ing tangané. Nampa tandha iki tegesé tekan marang putusan sing padha kaya sing wis ditindakaké déning kéwan galak iku, lan mbélani gagasan-gagasan sing padha, kanthi tetentangan langsung marang pangandikané Allah. Bab kabèh wong sing nampa tandha iki, Allah ngandika, ‘Wong iku uga bakal ngombé anggur bebenduné Allah, kang diwutahaké tanpa campuran menyang sajroning tuwung paukumané; lan wong iku bakal disiksa nganggo geni lan belerang ana ing ngarsané para malaékat suci lan ana ing ngarsané Sang Cempé.’” Review and Herald, July 13, 1897.

Yeremia lagi nemtokake manawa umat Allah ing dina-dina pungkasan wis nduwèni bathuké wanita laku jina iku. Wong-wong mau wis ana ing ambang nampa tandha kéwan galak, amarga wong-wong mau “duraka.” Ing pethikan sing mentas kasebut, Sister White nerusake:

“Yèn pepadhanging kayektèn wus diwènèhké marang kowé, mbukak Sabaté pepakon kaping papat, lan nuduhaké yèn ora ana dhasar ing Sabdaning Allah tumrap pangibadah dina Minggu, nanging kowé isih tetep ngugemi Sabat palsu mau, lan nampik nyucekké Sabat kang déning Allah kasebut ‘dina-Ku kang suci,’ kowé nampani tandhané kéwan galak. Kapan iki kelakon?—Nalika kowé manut marang pranatan kang mrintahaké kowé supaya mandheg saka pagawean ing dina Minggu lan nyembah marang Allah, déné kowé ngerti yèn ora ana satembung waé ing Kitab Suci kang nuduhaké yèn dina Minggu iku liya saka dina padinan kanggo nyambut-gawé, kowé sarujuk nampani tandhané kéwan galak, lan nampik segelé Allah. Yèn kita nampani tandha iki ana ing bathuk kita utawa ing tangan kita, paukuman-paukuman kang wis diucapaké marang wong-wong kang ora manut mesthi tumiba marang kita. Nanging segelé Allah kang gesang dipasang marang wong-wong kang kanthi setya nuruti swaraning atiné njaga Sabaté Pangéran.”

“Lan Gusti Allah mirsani bilih piala ing manungsa iku gedhé ana ing bumi, lan saben pangangen-angening pamikiring atiné tansah mung ala baé.... Bumi uga wus rusak ana ing ngarsaning Allah, lan bumi kapenuhan panganiaya.... Lan Gusti Allah ngandika marang Nuh, Pungkasaning sakèhé daging wus tekan ana ing ngarsa-Ku; awit bumi kapenuhan panganiaya marga saka wong-wong mau; lan, lah, Aku bakal numpes wong-wong mau bebarengan karo bumi.’ Wong-wong mau kudu disirnakaké, amarga wus ngrèmèhaké bumi kang katitahaké déning Allah kanggo dinikmati déning umat kang mursid.

“Kaya ing jamané Nuh,’ pangandikané Kristus, ‘mangkono uga bakal kelakon ing jamané Putraning Manungsa.’ Lan apa dudu mangkono? Sapa waé sing gelem nyumurupi koran-koran saben dina bakal bisa ndeleng dhaptar dawa tumindak kadurjanaan—mabuk, nyolong, ngrampok, penggelapan, rajapati. Kadhangkala sakulawarga dipatèni, supaya pepénginané wong kanggo nduwèni dhuwit utawa barang sing dudu duwèké dhéwé bisa kasembadan. Donya temenan saya dadi kaya ing jamané Nuh, amarga manungsa kanthi terang-terangan nglirwakaké dhawuh-dhawuhé Allah.”
Review and Herald, 13 Juli 1897.

Yeremia lagi ngidhentififikasi umat Allah ing dina-dina wekasan sing meh bakal sujud marang srengéngé, lan nalika mengkono panjenengané ngidhentififikasi manawa “udan wis katetepaké ora tumurun, lan ora ana udan mangsa pungkasan; lan kowé nduwèni bathuké wong wadon laku jina, kowé ora gelem rumangsa isin.” Wong-wong “duraka” ing antarané umat Allah ing dina-dina wekasan ora nampa udan mangsa pungkasan, lan padha ora gelem rumangsa isin, awit pamikirané wis saya dadi ala terus-terusan, kaya sing diwakili déning sajarahé Nuh, lan uga déning kamar-kamar gambaran ing panggawé nistha kapindho ing Ezekiel pasal wolu.

Yeremia nuntun wong-wong duraka saka umat Allah ing dina-dina wekasan sing tanpa isin supaya “sambat” “wiwit” “wektu” iku marang “pituduh” nalika “muda”-né. Pituduh nalika mudané Adventisme yaiku loro loh Habakuk lan permata-permata sing kaawakaké ana ing kono. Pangarep-arep siji-sijiné kanggo uwal saka kadurakan sing wis cedhak bakal ndatangkaké pati langgeng marang wong-wong duraka saka umat Allah ing dina-dina wekasan yaikuambat marang Allah sing dadi pituduh ing wiwitan, kang tekan ing “wektu wekasan” ing taun 1798.

Prakara ing sajarahé malaékat kapisan utawa kaping telu iku yaiku apa panjenengan nampani utawa ora nampani udan pungkasan. Udand pungkasan wiwit nalika para bangsa padha nesu ing tanggal 11 September 2001.

“Ing wektu iku, nalika pakaryan karahayon lagi nuju dipungkasi, kasangsaran bakal teka marang bumi, lan para bangsa bakal nesu, nanging isih katetepake watesé supaya ora ngalang-alangi pakaryané malaékat katelu. Ing wektu iku ‘udand pungkasan,’ utawa kasantosan seger saka ngarsané Gusti, bakal rawuh kanggo maringi kakuwatan marang swara sora saka malaékat katelu, lan nyawisake para suci supaya bisa jejeg ing mangsa nalika pitu pageblug pungkasan bakal katutahaké.” *Early Writings*, 85.

“Udand pungkasan,” kang uga diarani “pangrêganing seger,” diwiwiti nalika para bangsa padha nesu, lan ing wektu iku “pakaryan kaslametan” wiwit katutup. Papat malaékat ing Wahyu pitu nyêkêl papat angin supaya ora kabur nalika panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu lagi kalakon, lan ing Yézkiel pasal sanga, pakaryan iku digambarake déning para malaékat kang maringi tenger ing bathuké wong-wong sing padha sesambat lan sambat amarga sakehing pangawulan nistha kang ditindakaké ana ing Yérusalèm. Ing tanggal 11 September 2001 para malaékat wiwit nindakaké pakaryan panutup, yaiku maringi tenger ing bathuké satus patang puluh papat èwu.

Pakaryan panutupé malaékat katelu katuntaské sajroning kecurahan udand pungkasan, kang uga disebut “pangrénèng”, yaiku sawijining pekabaran.

Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, “Iki panggènan pangayoman kang sarana iku kowé bisa maringi katentreman marang wong kang kesel; lan iki uga pangregeresing ati”; nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokaké. *Yesaya* 28:12.

Pesen sing padha ora gelem dirungokaké ing *Yesaya* iku pesen kang katuduhaké lumantar ilat kang gagap, lan iku minangka pesen pangujian kang nglambangaké metodologi “baris demi baris.”

Nanging pangandikaning Pangeran tumrap wong-wong mau dadi pepakon satunggal ing sadhuwure pepakon, pepakon satunggal ing sadhuwure pepakon; larik satunggal ing sadhuwure larik, larik satunggal ing sadhuwure larik; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana; supaya padha lumaku, lan tiba ngungkuli, lan remuk, lan kajiret, lan katangkep. Mulane rungokna pangandikaning Pangeran, hé para wong sing ngece, kang mrentah bangsa iki sing ana ing Yérusalèm. Awit kowé wis padha kandha, Aku padha wus gawé prajanjian karo pati, lan karo jagading pati aku padha sarujuk; manawa pecut

banjir kang nglimputi iku lumaku ngliwati, iku ora bakal tekan marang aku: amarga aku padha wus gawé goroh dadi pangungsènku, lan ing sangisoré cidra aku padha ndhelikaké awak. Yesaya 28:13–15.

Sabdaning Pangéran, yaiku pawarta bab katentreman lan kasarasan seger (udan pungkasan), kang ndadèkaké wong-wong mau “mlaku, lan ambruk mengkurep, lan remuk, lan kejerat, lan katangkep,” kaparingaké marang “para wong sing padha moyoki, kang mréntah umat iki kang ana ing Yérusalèm.” Yérusalèm iku papan ing ngendi para malaékat mènèhi tetenger marang wong-wong kang nggresula lan nangis, lan para pinituwa kang wis ngiyapati kapitayan sing dipasrahaké marang wong-wong mau iku dadi sing kapisan tiba.

“Tapak pratandha kaslametan wis dipasang marang wong-wong ‘kang sesambat lan nangis marga saka sakehing nistha kang katindakaké.’ Saiki malaékat pati maju, kagambarake ing wahyu Ézékiel déning para priya kang nyekel gaman panyembelihan, marang wong-wong iku kaparingaké dhawuh mangkéné: ‘Patènana babar pisan, wong tuwa lan wong enom, prawan-priawan, bocah-bocah cilik, lan para wanita; nanging aja nyedhaki sapa waé kang ana tandhané; lan wiwitana ana ing pasucèn-Ku.’ Pangandikané nabi: ‘Lan padha miwiti saka para wong tuwa kang ana ing ngarsané Pedaleman.’ Ezekiel 9:1–6. Pakaryan karusakan iku diwiwiti ana ing antarané wong-wong kang wis ngakoni awaké minangka para pengreksa rohani tumrap bangsa iku. Para juru jaga palsu iku sing kapisan tumiba. Ora ana siji waé kang bakal mesakaké utawa ngéman. Para priya, para wanita, para prawan, lan bocah-bocah cilik padha mati bebarengan.” *The Great Controversy*, 656.

Kita badhé nerusaké ngrembag bab tambahing kawruh ingkang dumugi ing taun 1989, ing artikel salajengipun.

“Panjenengané sing ndeleng nganti ing sangisoring lumahing, sing maos manahing sakehing manungsa, ngandika bab wong-wong kang wis nampa pepadhang kang gedhé: ‘Wong-wong iku ora katindhahan kasangsaran lan gumun marga saka kaanan moral lan rohaniné.’ Lah, wong-wong iku wis milih dalané dhéwé, lan nyawané remen marang panggawéné kang nistha. Aku uga bakal milih kasasarane, lan bakal ndhatagaké marang wong-wong iku apa kang padha diwedèni; awit nalika Aku nyeluk, ora ana kang mangsuli; nalika Aku ngandika, wong-wong iku ora gelem ngrungokaké; nanging padha nindakaké piala ana ing ngarsaning mripat-Ku, lan milih apa kang ora Dakremenaké.’ ‘Gusti Allah bakal ngutus marang wong-wong iku kasasaran kang rosa, supaya padha pracaya marang goroh,’ amarga wong-wong iku ora nampani katresnan marang kayektèn, supaya padha kapitulungan rahayu,’ ‘nanging malah seneng marang pialan.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Sang Guru swarga nyuwun pitakon: ‘Khayalan kang luwih kuwat apa maneh sing bisa mblènjèri pikiran saliyané pura-pura manawa kowé lagi mbangun ing ndhuwur dhasar kang bener lan manawa Gusti Allah nampani pakaryanmu, nalika satemené kowé lagi nindakaké akèh prakara miturut kawicaksanan donya lan lagi nglakoni dosa marang Yehuwah? O, iku panipon kang gedhé, khayalan kang nggumunaké, kang nguwasani pikiran nalika wong-wong sing biyèn tau wanuh marang kayekten, klèru nganggep

wujud kasalehan minangka roh lan kakuwatané; nalika wong-wong mau nganggep manawa dhèwèké sugih lan saya akèh bandhané sarta ora mbutuhaké apa-apa, sanadyan satemené dhèwèké mbutuhaké samubarang kabèh.” Testimonies, jilid 8, 249, 250.